

היא נמשה את הדת

הצטרפה אל הפאנקיסטים

עכשיו היא אומרת שלום גם להם

כשמיטים היום שלומית צור, נערה חנינית הלושט ג'ינס וס' וודר פשוט, פניה נקיות מאיפור ושיע' רה החלק מסודר בתיספורת שמרנית, אייאפשר למצוא שום סימן למה שהי' תה לפני זמן לא רב: פאנקיסטית בלב ובנפש. כזו המבלה במקומות הכילוי שלהם, המוכרת והאהודה במיבצר הפאנקיסטים, מועדון פנונון, לובשת בגדים שחורים בלבד, נועצת סיכות ביטחון בכל מקום אפשרי, עונדת המון שרשראות-ברזל כבדות, מאופרת חזק, שיערה נפוח וצבוע בשלל ציבעי' הקשת, וגם מתנהגת בהתאם.

שלומית היפנתה עורף לעולם הפאנק, שבו חיתה. עכשיו היא עומרת על סף גיוסה לצה"ל. המעבר הרדאטי מהפאנק לחיים רגילים לא היה שינוי הקיצוני הראי' שון בחייה. קדם לו שינוי אחר, גדול בהרבה: אל הפאנק היא הגיעה ממקום רחוק ממנו, אולי הרחוק ביותר האפי' שרי. היא היתה נערה דתית, למדה בבית-דתי, האמינה כנוראיעולם וקיי' מה תרי"ג מיצוות, ככתבן וכלשונו. המישפחה שלי היתה מסורתית.

אבל שלחו אותי לבית-ספר דתי, כי זה היה קרוב לבית. בכיתות הנמוכות למדתי שם מבלי להבין הרבה בדת. קיבלתי את הרברים כמו שהעבירו לי אותם. רק בכיתה ד' התחלתי להיות דתית בהכרה. אז הת' חלתי להאמין בלב שלם שזו דרך-האי' מת. הלחץ הכבד של המורות התחיל להשפיע ממשי, ומה שהיה עד אז קיום' מיצוות מתוך פחד הפך אמונה מתוך מחשבה.

שלומית התחילה ללבוש גרביים ושרוולים ארוכים. כשגמרה את לימוד' דיה בבית-הספר היסודי, המשיכה באור' פן טבעי בתיכון דתי.

אל תחקור במופלא
כשהייתה בת 15, נפטר אביה ממחלת-הסרטן. אז החלו התהיות הראשונות, השאלות על הדת, ואיתן עירעור האמונה המוחלטת. אבא היה האדם הכי קרוב אלי. היינו כמו חברים, והיו לנו יחסים נהי' דרים.

המוות גרם לי להלם, וכשישבת' שיבעה התחילו לצוץ השאלות. אז זה היה בעיקר על העניין של צדיק ורע' לו, רשע וטוב לו'. לא הבנתי איך יכול להיות דבר כזה. לשיבעה הגיעו קרובים של אבא, רבנים שחורייקו. הם הירצו שם על הדת, ואני התחלתי לשאול אותם שאלות בעניינים שהפריעו לי. הת' שובה שלהם היתה אחת: לא שואלים שאלות על מה שלא יודעים. אל תחקור

התקופה היה אטויהרכבת בצומת' הבונים. העברתי שיעורי-חברה, וקראתי שירי-כפירה שכתבתי בעיקבות הת' אונה. אחת השורות הייתה: אלוהים, הפעם לא אסלה לך'. המורה הסתכלה בי נדהמת, ולא ידעה איך להגיב. מיד כשגמר השיעור' היא רצה למנהל וסיפרה לו. הוא הזמין אותי לחדר שלו לשיחה, וניסה לשכנע אותי שאני טועה. ניהלתי איתו שיחות ארוכות ורבות על הנושא הזה.

גועים את מי-הראשון בבית-הספר הד' תי. כולם היו מספרים איך עברה עליהם השבת בבית, איזה ספר הם קראו, היו מדברים על דברים רוחניים, שבת אצלם הייתה עניין שברות. ולא כמו החילוניים ההולכים בכל שבת לדיס' קוטק וליס. בכלל, שם היו דברים רצי' ניים יותר. למרות אלה היא החליטה לבסוף: לא איכפת לי להיות בסוף בגיהינום. אני רוצה ליהנות עכשיו, וזהו!

במופלא ממך. ככה הם קוראים לזה. כשניסיתי להתעמק לבדי בסיפרי' הקבלה, הם הודעו ואמרו שלאשה אסור לגעת בספרים הללו. אני לא קיבלתי את זה, לא ויתרתי. באחד הימים הלכתי לסבא שלי, והתחלתי לחטט בספרים שלו. מצאתי את ספרי-הקבלה, הזוהר הקדוש, וקראתי אותו בסתר. אז התחלתי להבין שאין תשובות הגיוניות, פשוט אין. שלומית המשיכה לקרוא בספרים אסורים. בסיפרי-הקבלה משתמשים כ' קמע, ולמי שאינו בקיא מופלג בתורה, אסור לפתוח אותם. בחוגים הדתיים יודעים לספר על אנשים רבים שאיברו את שפיות-הדעת אחרי העיון בספרים הללו. סיפור אחר, מפורסם מכולם, הוא על אדם דתי שהחל מעיין בספרים הללו, ואחרי הקריאה בהם רצח את כל מישפחתו והתאבד.

סיומן של השיחות היה ששלומית עזבה את הדת. היום, אחרי שהכירה חברה אחרת, היא אומרת במבט מהצד בחברה הדתית שבה הייתה: יש בחינוך הדתי משהו לא-טבעי. למשל, יחסי בניס' בנות בגיל-הנעורים, דבר שצריך להי' יות יפה, מודחק לפינה אפלה. פעם יצאנו לטיול שנתי. אני נורא אהבתי מוסיקה, או ישבתי ליד בן שהאזין למכשיר ווקמן. כולם הסתכלו עלינו כאילו עשינו מעשה איום. יש בחברה זו הרכה שהיו עוזבים את הדת, אילו רק היה להם אומץ, אבל למי שבא ממישפחה דתית לא קל לעשות את זה למישפחתו, וכך נשארים רבים. בכל זאת היא מוצאת בדת גם נקודות חיוביות, המעוררות געגועים: יש בדת גם הרבה רברים יפים. המיש' פחתיות, למשל. הערך של המישפחה חזק מאוד, כיבוד הורים, קשרים טובים בין בני-המישפחה. אני זוכרת בגע' שלומית נשארה שפוייה אחרי

הכופרת הצעירה עברה לבית-ספר חילוני, אך התרמית של "הדתה" רבי' קה בה שם, ולא הירפתה ממנה. לא יכולתי להשתחרר מזה. כולם התייחסו אלי כאל דתית, וזה נורא עיצבן אותי. אז היא הכירה ירדן חדש, שהשתייך לחבורת הפאנקיסטים התל-אביביים. היתה לו הצעה בשבילי, בואי תהפכי פאנקיסטית, ואני מבטיח לך שיותר לא התייחסו אליך כאל דתית! שלומית קנתה את הרעיון, והמעבר היה מהיר וחד. עוד באותו היום היא ניצבה בפתח המספרה של הכהונת הגדולה של הפאנקיסטים, לידיה כאסו, שאף הבי' אה את תספורת-הפאנק לארץ. עמרי' תי קצת נבוכה, ואמרת' לה שאני רוצה את התיספורת הכייכאסמ שיכולה להיות. לידיה הושיבה את "הדתה" לשעבר" ככיאס, וסיפרה אותה כמצופה ממי שנקראת כאסו.

הקריאה בספרים אלה. היא מחייכת ואומרת: בסך הכל צריך אומץ כדי לקרוא בהם. מי שבאמת מאמין, יכול אולי להשתגע. יש שם כל מיני רברים מזורים, שמציגים את החיים באור אבסורדי. אצלי הספרים האלה רק עזרו לעירעור האמונה, שהלך והתחזק. תהליך. החזרה בשאלה" היה ממו' שך וקשה. לאט-לאט התחלתי לגבש לעצמי דרך-מחשבה. הבנתי שאת הד' יים שלנו אנו צריכים לבנות כמו ירדנו. לא האלוהים עושה זאת בשבילנו, ואין טעם להגיד ברוך השם, כי איך שנתנה, ככה החיים שלנו ייראו. לדעתי האנשים יצרו את האמונה כדי שיהיה להם על מי לסמוך. הרבה יותר קל כשהחיים שלך תלויים בדבר שלמעלה, ואתה לא צריך לקחת שום אחריות.

כשהפסקתי להאמין, לא הפכתי חילונית ממש. מבחינה שיכלית הייתי חילונית, אבל מבחינה ריגשית עדיין לא. הייתי עומדת מול מתג החשמל בשבת, ומתלבטת אם להדליק או לא. מצד אחד אני לא מאמינה, אבל משהו מבפנים אומר לי שאסור לעשות את זה. היה ממש קשה להשתחרר מזה.

ובלי פאנק

פאנקיסטית-לשעבר שלומית, החחלת' להסתכל בספרים האסורים.